THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

Subscription Price
50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

OCTOBER 1922
VOL. III, No. 2.

FAMOUS JEWS WHO BELIEVED IN CHRIST

Dr. H. Lazarson

The accompanying picture represents Dr. Heinrich Lazarson of Pozen, Germany. Dr. Lazarson was born of strictly orthodox Jewish parents. His father was assistant rabbi (Dayin) of that city and also a famous Talmudist. Unfortunately seven years after his birth cholera broke out in that region and the young boy was left without father and mother. His uncle had pity on him and took him into his care. As the boy grew older he began to feel the loss of his parents. Not only did his school mates abuse him, knowing that he had no one to take his part, but his own uncle neglected him in many ways, often denying him proper food. Consequently the boy became seriously ill and was sent to the Lutheran Hospital of that City. While lying there on his sick bed he again tasted the sadness of being an orphan, for to the other patients there came father and mother, sister and brother, and other friends. They would bring with them flowers and delicacies and thus the patients would be cheered. But nobody came to see this poor friendless boy, not even his uncle. Sunday afternoon came and a preacher visited the hospital where he held a meeting. He spoke comfortingly to the patients. He took for his text John 14:18, "I will not leave you orphans" (literal). This greatly rejoiced the sick orphan, especially when the preacher came to him at the close of the service, spoke to him very kindly and also gave him a little book to read.

This was the crisis of his life, for after that the boy began to feel better over his sorrow and his condition and his melancholy disappeared altogether. The physician was surprised at the sudden change in the boy and when he asked for an explanation the boy told him the entire history of his life up to that moment when he heard the preacher, and how that changed his sorrow into joy. The physician became much interested in Heinrich because he himself was a Christian. He finally offered to take him to his home and give him education such as he would give his own son. Of course Heinrich agreed to that and so a few days later we find him in the home of the Christian doctor, an altogether different boy from what we saw in his uncle's house. There he had nothing but darkness, but here he had nothing but light. In the Doctor's home, he did not hear cursing, neither did any one abuse him. He was so happy to have gotten out of his uncle's house and out of all his troubles. He now knew that while he had no father or mother, he was no more an orphan because the Lord Jesus Christ said, "I will not leave you orphans". He now fully understood that thru the Lord Jesus Christ he had become a child of God and therefore he now had a Father in heaven far superior to any earthly father he could have had. He was a a talented boy and therefore made remarkable progress in the schools thru which he went. He finally won the degree of Doctor of Divinity.

As years passed on he never forgot the terrible condition in which he once was when in his Uncle's house and was very thankful that God delivered him from all of his enemies. He knew that God had blessed him greatly, and he could not bear a grudge against his former abusers. He learned from the Lord Jesus Christ to forgive his enemies and to pray for them, for the Lord Jesus Himself prayed while hanging on the Cross, "Father, forgive them, for they know not what they do." There burned one great desire in this new doctor's heart and that was to bring unto them also the joy of salvation that he had found in the Lord Jesus Christ. He therefore made effort to seek them out and to tell them the good news. After showing them from the Bible that the Lord Jesus was the only Messiah and Saviour from sin, that He came once to suffer for our sins, and that he was coming again to rule as King of the whole universe, many of them responded to his appeal and accepted the Lord Jesus as their Saviour. Thus did this servant of the great Saviour return good unto those very boys who many times had hit and abused him. He was of much help to many Jews during his ministry in a large church. Is this not a wonderful life story, and does it not appeal to your heart, dear reader? We Jewish people complain in Lamentations, saying, "We are orphans, without a father" but why not become a child of God thru the Lord Jesus and cease to be an orphan, taking for example the subject of this sketch?

WE WANT YOUR SUBSCRIPTION.

If you are receiving The Shepherd of Israel and have not subscribed for it yourself, it is because someone else has subscribed for you. When that subscription expires, we will stop sending you this paper. Now if you do not want to miss a single copy of the paper, please send us your 50c. at once and we will extend your subscription for one year.

The Shepherd of Israel is being received by thousands of prominent Jews in America each month; among them are lawyers, doctors, merchants, bankers, and rabbis. Many are writing us to say how much they enjoy the paper. They realize what an important work the Shepherd of Israel is doing and how it is emancipating the minds of many of our Jewish people so that they are waking up to the folly of their blindness and are beginning to realize that after all they have no future hope aside from the Lord Jesus Christ, their Saviour and Messiah.

The subscription price of The Shepherd of Israel is 50c. a year. Remittance can be sent either in stamps or by postal money order. We want you to subscribe so that you will be sure of getting your paper each month.

BECOME A SUBSCRIBER TO-DAY

BETH SAR SHALOM
Williamsburg Mission To The Jews
Throop Avenue and Walton Street
Brooklyn, N. Y.

Entered as second class matter April 14, 1922 at the Post Office at Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879.

"די הימלישע טויב"

פון דער שטאדט ירושלים זיינען די אידען
יחסנים און לומדים ארעם אזוי ווי רייך
צו ר' יוחנן'ס טבילה געלאפען צופריעדען
דארט הין צו דעם היסטארישען ירדן טייך.

טוט תשובה האט ער געשריגען מיט א געוואלד
"פנו דרך" מאכט גרייט די נשמה און הערץ
ווייל אייער הייליגער משיח קומט צו אייך באלד
ער וועט אייך אויסלייזען פון צרות און פון שמערץ.

האמאלס קומט ישוע המשיח אויך צו געהן
צווישען די פיעלע צעהן טויזענדער אידען דארט
און ווען ר' יוחנן האט איהם אויך טובל געווען
האט א גרויס וואונדער פאסירט אויף'ן זעלבען ארט

גאטעס גייסט אין דער טויב קומט אראב צו פליהען
גראד פון הימעל אויף ישוע'ס קאפ ארונטער
ר' יוחנן האט דאמאלס זעהר הויך אויסגעשריען
אט דער איז דער משיח זייט פרעהליך און מונטער

ווען גאט האט מיך געשיקט דא צו טובל'ען אייך
האט ער מיר געזאגט איך זאל דערקענען זעהר גיך
אויף דעם וואס די טויב פליהט אראפ פון הימעלרייך
דער איז דער פערשפראכענער הייליגער משיח.

כארוס

א קומט איהר גלות אידען
גיבט זיך נור ארויף א הויב
ווילט איהר לעבען אין פריעדען
בליקט צו די הימלישע טויב
דאן וועט זיין שופר שאלען
אייער שונא וועט פאלען
גוט וויי א טויב איז משיח
ער האט גאר קיין גאל אין זיך
ער וויל אייך גוטעס געבען
זיס וועט זיין אייער לעבען.

גרויסע אידען.

דאס בילד וואס מיר שטעלען אויף דער ענגלישער זייט, איז פון דר' היינריך לאזארסאן פון פאזען דייטשלאנד.

דר' לאזארסאן איז געבוירען געווארען בייא זעהר פרומע עלטערען. זיין פאטער איז געווען דער דארטיגער שטאט'ס דיין און א גרויסער הריף הערצו. צום אומגליק איז מיט זיבען יאר שפעטער אין יענער געגענד די "חולה־רע, ר""ל, אויסגעבראכען און דאס זיבען יעריגע "הערשעלע" איז געבליבען א יתום, אי פון טאטען אי פון דער מאמען. זיינער אן אנקעל האט איבער איהם רחמנות בעקומען און האט איהם צו זיך אין הויז אריין גענומען איהם ווי־עס־איז אויף צו האדעווען.

ווען הערשעלע איז אביסעל עלטער געווארען האט ער ערשט אנגעהויבען צו פיהלען אז ער איז א בידנער יתום.. ..לא די וואס די חדר־קינדער האבען זיך דוקא נור צו איהם געטשעפעט, איהם געבאכעט און געשטארקעט, נייערט אויך זיין "גוטער אנקעל" האט איהם אויף יעדען שריט און טריט געלאזט פיהלען וואס א יתום מיינט... זייענדיג פערנאכלעסיגט און אנגעלאזען און אסאך מאל אויך ניט גענוג געגעסען איז ער שטארק קראנק געווארען און מ'האט איהם משלה געווען אין'ם לוטהערען האספיטאל פון יענער שטאדט.

דארט ליגענדיג האט ער ערשט אייגגעזעהן ווי עלענד ער איז. צו אלע קראנקע איז געקומען א טאטע, א מאמע, א שוועסטער, א ברודער זיי צו בעזוכען, מ'האט זיי געברענגט בלומען מיט אביסעל נאשעריי, און אזוי גלאט א גוט ווארט וואס א קראנקער דארף נעטיג האבען. דעם עלענדען יתום האט קיינער ניט בעזוכט, אפילו ניט זיין "טייערער אנקעל" ווער קען זיך פארשטעלען דעם טיעפען שמערץ פון אזא יתום!

זאנטאג נאכמיטאג ווי געוועהנליך, פלעגט אימער א פרעדיגער קומען אין האספיטאל צו פראווען "גאטעס דינסט". ווי גליקליך איז אונזער הערשעל געווען צו הערען יענעם זאנטאג די הארציגע דרשה פון'ם פרעדיגער באזירט אויף די ווערטער פון ישוע המשיח אין יוחנן י"ד, 18: "ואני לא אעזבכם יתומים כי בא אבא אליכם", ד"ה, ישוע המשיח זאגט "איך וועל אייך ניט איבערלאזען יתומים איך וועל קומען צו אייך". יענע ווערטער זיינען עפעס געוועז צו איהם ווי א פלאסטער צו א טיעפער וואונד, בפרט נאך, ווען דער פרעדיגער איז נאך דער דרשה צו איהם, ווי צו אלע אנדערע, צוגעגאנגען און מיט איהם אזאלכע טייערע דברים תנחומים גערעדט בשם ישוע המשיח אז פשוט א מחיה, און האט איהם אויך עפעס א ביכעל איבערגעלאזט צום לעזען.

יענע עראייגנים האט איהם געברענגט א נייע האפנונג אין זיין לעבען. עס האט זיך אפילו אויך אויף זיין געזונדעס־צושטאנד אבגערופען. זיין מרה שחורה איז לגמרי פערשוואונדען. זיין פנים האט פשוט אנגעהויבען צו שטראלען פון שמחה, און איז פון טאג צו טאג געזונדער געווארען. דער דאקטאר האט דיעזע ענדערונג באלד באמערקט און האט זיך אין איהם שטארק פעראינטערעסירט. און ווען אונזער הערשעל האט איהם זיין גאנצע פריהעריגע דאליע ערצעהלט, ווי אויך די גרויסע ענדערונג אין זיין לעבען פון יענעם פרעדיגערס דרשה, האט איהם דער קריסטליכער דאקטאר אנגעטראגען: בכן, אזוי וויא ער, דער דאקטאר האט קיינע קינדער, וואלט ער מיט פריידען איהם, הערשלען, צו זיך גענומען און איהם געבען אן ערציהונג ווי פאר אן אייגען קינד.

"הערשעל" האט דערצו מיט פריידען איינגעשטימט, און מיט א פאר טעג שפעטער זעהען מיר איהם שוין אין דאקטאר'ס הויז, גאר ניט דערזעלבער וואס אמאל דארט אין'ם אנקעלס הויז. דארט ביים אנקעל איז איהם נעביך געווען חשך אין יעדען ווינקעל, פשוט "וימש חשך", און דא שיינט איהם דאס שטראלענדע ליכט פון ישוע המשיח אין יעדען ווינקעל. ער הערט דא קיינע קללות מעהר, מ'באכעט איהם ניט מעהר און איז דא ביי קיינעם ניט איבעריג אין די אויגען.

דער פרומער אנקעל האט זיך אפנים געפרייהט וואס ער איז זיינע פטור געווארען, הערשעל האט זיך אבער כל ימיו נאך מעהר געפרייהט וואס ער איז דעם "גוטען אנקעלס" פטור געווארען און מיט איהם אויך אלע זיינע צרות. א טאטען האט ער טאקע שוין קיינמאל מעהר ניט געהאט, אבער א יתום איז ער ניט מעהר געווען, ישוע המשיח וואס האט איהם געזאגט, "ולא אעזבכם יתומים" האט איהם געבראכט צו דער ערקענטניס פון א "הימלישען פאטער", און וואס מעהר ער האט געגלויבט אין ישוע המשיח נעענטער איז ער געשטאנען אין פארבינדונג מיט'ן "אבי היתומים" און דעסטא שטארקער האט ער געפיהלט זיין הייליגע געטליכע ליעבע.

דער קריסטליכער דאקטאר האט איהם געלאזט געהן שטודירען, און זייענדיג א גרויסער מתמיד, א דיין'ס א קינד, האט ער באלד געשטיגען פון איין קלאס צו דער צווייטער, און ענדליך זעהען מיר איהם ארויסקומען פון דער אוניווערזיטעט מיט'ן "דאקטאר טיטעל" אלס דר' היינריך לאזארסאן.

יארען זענען טאקע פארביי געלאפען אבער די צרות אין'ם אנקעלס הויז זענען איהם נאך גוט געלעגען אין טעם... ער האט אבער חלילה נישט געזוכט נקמה צו נעמען פון זיינע אמאליגע שונאים, ווייל ישוע המשיח האט אונז געלערענט צו פארגעבען און צו בעטען פאר זיי אזוי ווי ער אליין האט פאר זיינע שונאים געבעטען בעת ער איז געהאנגען אויף'ן צלב, "אבי סלח להם כי אינם יודעים מה המה עשים". נור וואזשע דען, אונזער גרויסער איד האט בעקומען א געפיהל פון רחמנות צו יענע אונמענשען און איז צו זיי געפארען כדי אויך זיי אויסצומענשלען, ברענגענדיג זיי דאס בעקענטניס פון דעם הייליגען משיח, דורך וועלכען דאס גאנצע לעבען ווערט פארענדערט "לטובה ולברכה, לששון ולשמחה, לישועה ולנחמה"

השב"ה האט איהם אויך מזכה געווען צו זעהן צוויי פון זיינע געוועזענע "חדר־קאמעראדען" וואס האבען איהם אמאל אין הדר גוט "געבאכעט און געשטארקעט", איצטער האבען זיי דורך זיינע דרשות אנגענומען ישוע המשיח אלס זייערען גואל צדק. יא, ער האט אסאך אנדערע "בנים משחיתים" געמאכט פאר "בני אל חי" דורך ישוע המשיח. דרש'ענענדיג דיא דברי אלהים חיים וואס זענען פערסאניפיצירט געווארען אין ישוע המשיח דעם גואל ישראל.

שפעטער איז ער געווארען פאסטאר פון איין גרויסער און איינפלוסרייכער קירכע וועמעס טהיר איז תמיד אפען געווען פאר יעדען איד וואס איז געקומען אין אן עת צרה צו איהם פיר אירגענד וועלכע הילף, ספעציעל אין יענע פינסטערע יארען פון פאגראמען און עלילות דמים, ר"ל.

לעזענדיג ווי אזוי די השגחה עליונה האט אונזערען גרויסען איד געפיהרט צו דער אמונה בישוע המשיח, מוז מיר אויסרופען: "מה גדלו מעשך ד' מאד עמקו מחשבתך איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת.."

מי יתן והיה, אז כל ישראל וואס זיפצען נאך עד היום "יתומים היינו ואין אב" אז אויך זייא זאלען אויפהערען צו זיין יתומים און ווערען "בני אל חי" דורך ישוע המשיח, אזוי ווי עס הייסט אין יוחנן א. "ואלה אשר החזיקו בו נתן כח בידם להיות בנים לאלהים...." ד"ה, אלע דיא וואס נעמען אן ישוע המשיח, בעקומען כח צו ווערען קינדער גאטעס, און זענען במילא קיינע יתומים מעהר.

בית שר שלום

קאר. טהרופ עוו. און וואלטאן סטריט, ברוקלין, .. י.

סומט צו אונזערע פערזאמלונגען

פרייטאג נאכט 8 אוהר —— פיר מענער און פרויען
זאנטאג נאכט 8 אוהר —— פיר מענער און פרויע
מאנטאג נאכט 8 אוהר —— טעסטאמענט'על מיטונג

תלמידי חכמים פון יענער טרויריגער עפאכע. עס האט ,יי פשוט ארום גענומען א געפיהל פון גרויס שרעק. זיי זענען אויפגעריהרט געווארען ביז אין די טיעפעניש פון זייער אידישער נשמה. — סטייטש, אידען אהן א כפרת עונות! אידען זאלען תמיד בלייבען אונטער'ן ארור, חלילה! אן אמת'ער שוידער, א שרעקליכער נשמה־ציטער!

דערפאר, ווען דיא גרעסטע רבנים און חכמים פון יענער צייט האבען דערשפיערט דעם גרויסען צער און די פורכטבארע פרצווייפלונג פון די עהרליכע און פרומע אידען, האבען זיי געוואלט זייער בעוואוסטזיין אביסעל בערוהיגען און האבען ארויס געגעבען זייער מיינונג, אז בכן "תשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה", און אזוי ארומעט האבען זיך די עהרליכע אידען אביסעל אבגעקיהלט פון זייער הייסען ברען נאך קרבנות, דענקענדיג אז מסתמא וויסען דיא תלמידי חכמים וואס זיי זאגען. יענע תלמידי חכמים האבען ניט גענומען אין אנבעטראכט דעם זינען פון דער ליעבע גאטעס אין דעם קרבן. זיי האבען דרין נור פערשטאנען אז מיט'ן קרבן טהון זיי גאט עפעס א גרויסע טובה. סטייטש, ברענגען גאט אן אקס, א שאף, א לאם, אד"ג, דערפאר איז ביי זיי געווען א לאגישע קאנסעקווענץ אז ווען מ'קען ניט ברענגען א קרבן אלס א מתנה צו גאט, קאן מאן דאך עפעס אנדערש טהון, ווי געבען א פאר דאלער, אדער האיך שרייען ביים דאווענען א, ז, ו.

דיא אידען וויעדער, נאכפאלגענדיג די תלמידי חכמים האבען זיך מיט דער צייט אנגעזאפט און אנגעזעטיגט מיט די מענשליכע אויסטראכטונגען, פערגעסענדיג אז גאט ב"ה האט אויסדריקליך געזאגט "כי הדם", ד"ה, נור דאס בלוט קאן מכפר זיין פאר דיא זינד, אבער קיינע אויסגעטראכטעטע מיטלען.

זייענדיג אפגעשטומפט און אפגעהארטעוועט האט דאס אידישע פאלק לגמרי פארלוירען די פעהיגקייט זיך אויף צורעגען און זיך צו באדענקען אז גאט'ס הייליגעם געזעץ "ארור אשר לא יקום את דברי התורה" מוז בלייבען א געזעץ, ווייל "לא איש אל ויכזב ובן אדם ויתנחם" און קיין מענש קען דאס ניט פארענדערען, ווען מ'זינדיגט און מ'ברעכט דאס געזעץ פון גאט איז מען אונטער'ן ארור און פאר אייביג פארלוירען, און קיין מענשליך מיטעל קען העלפען נור אליין די ליבע גאטעס, דאס קרבן. נור ווייל זיי האבען נישט איינגעזעהן אז דיא ליעבע גאטעס מאכט די כפרת עונות און ניט דער פאקט אז דער זינדער טהוט עפעס כדי גאט אפצוקויפן און צו־נישט מאכען זיין הייליג געזעץ, דערפאר האבען זיי נישט געקענט אננעמען די ליעבע גאטעס אין ישוע המשיה.

דערזעלבער גאט וואס האט רחמנות געהאט אויף'ן זינדיגען מענש פאר'ן חורבן האט אויך איבער אונז רחמנות נאך'ן חורבן. אזוי ווי ער האט דאמאלס פארבערייט א מיטעל צו דער פארגעבונג פון זינד, אזוי האט ער אויך מיט אונז זינדיגע מענשען געהאנדעלט אין דיעזער צייט. דאמאלס האט ער פאראארדענט אז דאס בלוט פון אן אומשולדיג לעמעלע זאל מכפר זיין פאר אונזערע זינד, און שפעטער האט ער געהייסען דורך א קול פון'ם הימעל אז ישוע המשיח דער אונשולדיגער קדוש ישראל זאל געבען זיין בלוט אלס א כפרה פאר אונזערע זינד. (מתתיהו ג.) אזוי ווי ער האט געזאגט דורך ישעיה הנביא אין קאפיטעל נ"ג: "וד' הפגיע בו את עון כלנו".

און עהרליכער בן אברהם אין וועמעס אדערען עס פליעסט דאס בלוט פון אברהם אבינו וועט זיך נישט פארלאזען אויף אזאלכע פוסטע סגלות ווי "צום קול ממון" אז דאס זאל קענען בעזייטיגען און צו נישט מאכען גאט'ס געזעץ, ניין! ביי דעם וואס דאס פינטעלע איד איז טייער און האט מורא פאר גאט, וועט זיך ניט בארוהיגען מיט אזאלכע אויסגעטראכטע זאכען, נייערט ער וועט אנווענדען זיינע בעסטע כחות און געניאלסטע פעהיגקייטען און וועט זוכען אין דער תורה, נאכפארשען אין די נביאים און אויסגעפינען אז נור דורך'ן פערגאסענעם בלוט פון ישוע המשיח קען גאט פארגעבען אונזערע עבירות און בטל מאכען דעם "ארור", און אבישטאט דעם אונז אלע געבען א ברכה והצלחה על כל ישראל.

אַ טויב זאָרגט פאר ראצען־יתומים.

א זעהר טשיקאווע פאסירונג איז געשעהן אין גלען רידזש, ניו דזשערסי, מיט איינינע טעג צוריק.

מר' הערבערט דארלינגטאן א נויארקער בראקער, וואהנט אין גלען־רידזש און האט דארט ביים הויז א גאראדזש און אויף'ן גאראדזש האלט ער טויבען. נישט לאנג צוריק האט ער זיך ארום געזעהן אז עס פעהלען איהם איינינע יונגע טייבעלעך. ער האט באין אופן ניט געקענט פארשטעהן ווער ס'האט די טייבעלעך צו גע'גנב'עט. ווען ער איז אבער איינמאל אונערווארטעט אריין געקומען אין גאראדזש. האט ער פלוצים דערזעהן א גרויסע ראטץ, און דאס האט איהם זיין פראבלעם אויפגעלעזט. ער, אזוי ווי אנדערע באלעזענע מענשען ווייסט, אז די ראצען זענען גרויסע שונאים פון טויבען. אזוי באלד ווי זיי דערשפירען ערגעץ־וואו א נעסט פון טויבען, רוהען זייא נישט ביז זיי האפען דיא יונגע טויבען און פרעסען זיי אויף. און ווען מר' דארלינגטאן האט שוין איצט פארשטאנען די גאנצע סיטואציע האט ער זאפארט די ראטץ דערשאסען.

אויף'ן צווייטען טאג ווען ער איז ווידער אין גאראדזש אריין געקומען האט ער צו זיין גרויס איבערראשונג געפונען א טויב אין דער ראצען נעסט וואו עס זיינען געלעגען קליינע הילפלויזע ראצעלעך. יתומים פון דער דערשאסענע ראץ. דיא טויב האט די קליינע יתומים'ליך געווארעמט און זיי מיט גרויס רחמנות און צערטליכקייט בעהאנדעלט גלייך ווי זי וואלט געווען זייער מוטער. די טויב האט די קליינע ראצעלעך אויפגעהאדעוועט מיט די בעסטע, נאהראפטע שפייזען ווייל דארט אין דער נעסט האט זיך געפונען אויסגעבלאזענע טייבעלישע אייעלעך.

דאס רחמנות און גוטסקייט פון דער טויב אין דיעזען פאל באשטעטיגט די בעהויפטונג, אז א טויב האט אין זיך קיין גאל.

וואס זיינען מיר איינגענטליך אויסען מיט דיזער קורצער געשיכטע? מיר ווילען אייך ווייזען א וואונדערפולע, סודות'דיגע און מיסטעריעזע פארבינדונג צווישען דעם כאראקטער און אייגענטימליכקייט פון דער טויב, מיט דער גרויסער אהבה פון ישוע המשיח.

מיר ווילען זיך אביסעלע פארטיעפען אין דער זאר און ציטירען א שטעלע פון ברית החדשה און זעהן די מערקווירדיגע האנדלונג פון גאט ב"ה דורך ישוע המשיח, ית"ש

אין מתתיהו ג. געפינען מיר א וואונדערבארע סצענע: מיט פערציג יאר איידער דאס ביהמ"ק איז חרוב געווארען, איז דער צדיק הדור יוחנן המטביל געקומען און געשריגען, געוואלד אידען! טוט תשובה ווייל דאס מלכות השמים וועט באלד קומען". דערמאלס זיינען אסאך אידען פון ירושלים און פון יהודה געקומען צו איהם צום ירדן און ער האט זייא אלע גע'טובל'ט און צו זיי געזאגט: אז זיי זאלען זיין פארבערייט ווייל דער משיח וועט באלד קומען.

צווישען יענע אידען איז אויך ישוע געקומען וועלכער איז נאך געווען גאנץ אומבעקאנט, אי צו ר' יוחנן און אי צום אלגעמיינעם פובליקום. פלוצים, ווען יוחנן האט ישוע'ן אונטער געטובל'ט אין ירדן איז פון הימעל אראב געקומען א טויב (דאס איז געווען דער רוח הקודש אין געשטאלט פון א טויב) און איז געבליבען שטעהן אויף'ן קאפ פון ישוע. ווען ר' יוחנן האט דאס געזעהן האט ער אויסגעשריגען צום גרויסען עולם, אט דאס איז דער משיח! גאט וואס האט מיך געשיקט אייך צו טובל'ען אום אייך פארצובערייטען, האט מיר געזאגט אז ווען איך וועל זעהן א טויב פון הימעל ארונטער פליהען אויף'ן קאפ פון איינעם פון די גע'טובל'טע זאל איך וויסען אז ער איז דער משיח. באלד נאך דעם האט יעדער געהערט א קול פון הימעל, שרייענדיג: "זה בני ידידי בו רצתה נפשי...."

ליינענדיג דיעזע פאסירונג, פרעגט זיך פאר וואס איז גראד אויסגעקליבען געווארען א טויב פארצושטעלען דעם רוח הקודש? אבער אזוי ווי מיר האבען זיך אבען דערוואוסט פון דער גוטסקייט און פון דער רחמנות'קייט פון דער טויב, ווערט שוין אלעס פארענטפערט.

גאט ב"ה איז איין "אל רחום וחנון" פול מיט רחמנות, "טוב ד' לכל" לויטער גוטסקייט, און דארט בשעת דער טבילה איז ער אראב געגידערט דורך'ן רוח הקודש אויף ישוע המשיח און אין איהם איז טאקע גאט געבליבען וואהנען מיט זיין גאנצער גוטסקייט. דערפאר האט גאט אויסגעוועהלט דיא געשטאלט פון א טויב וואס האט אין זיך קיין גאל, כדי אונז מסביר צו זיין אז דער הייליגער משיח וועט אויך אזוי זיין, דורכאויס ליעבע, אן אונענדליכער חסד, א ים מיט רחמנות, און אלע אנדערע גוטע מדות פון גאט ב"ה אליין.

ליינענדיג דעם ברית חדשה, חאטש זעהר קורץ געפאסט קען מען באלד זעהן אז דער הייליגער משיח איז טאקע געווען אזוי ווי א טויב און האט קיין גאל אין זיך געהאט. ער האט אימער נור גוטעס געטהון צו די ארעמע און קראנקע אידען. ער האט לחלוטין קיינעם ניט פיינד געהאט, אפילו ניט זיינע ערגסטע שונאים וואס האבען איהם געקרייציגט. אויך פאר זיי האט ער מתפלל געווען: "אבי סלח להם כי לא ידעו מה הם עושים" (לוקס כ"ג) דאס איז עפעס וואס א פשוט'ער בשר ודם האט נאך קיינמאל נישט געטהון. איז דאס ניט איינע פון די שטארקסטע בעווייזע אז די פאלקאמענע געטליכקייט האט אין איהם געוואהנט! האט גאט געקענט אויסזוכען א מעהר פאסענדען געשטאלט ווי א טויב איז אום צו אילוסטרירען צום מענשליכען פערשטאנד דעם כאראקטער פון דער געטליכקייט אין ישוע המשיח!

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרעה הטוב יוחנן 10-11

רֹעֵה יִשְׂרָאֵל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד 23

א מאנאט'ס בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

Subscription Price 50 Cents A Year

Published Monthly by the Williamsburgh Mission to the Jews
27 Throop Avenue, Brooklyn, N. Y.

OCTOBER 1922
VOL. III, No. 2.

אימיגראציאָנס געזעצען.

פאר פיעלע פון דער אינטעליגענץ ווייזען אויס די נייע געזעצע אין אמעריקא אין בעצוג צו אימיגראנטען, זעהר נאריש און מאנכעס מאל אויך שוידערליך.

אם ערשטען יולי האָט מען פון עליס־איילאנד צוריק געשיקט נאך יוראָפּ א פרוי מיט איהר קינד, ווייל זי, דיא פרוי, איז געקומען מיט איין שטונדע פריהער פאר'ן ערשטען יולי, און די קוואטאָ פון דעם לאנד פון וואו די פרוי איז געקומען איז שוין געווען פארפילט פאר דעם לעצטען יאר וואס האָט זיך געענדיגט ענדע יוני.

די פרוי מיט'ן קינד זיינען געקומען מיט'ן שיף "אקוויטאניא". די שיף האָט זיך בכיון צו־געאיילט וועלענדיג זיין איינע פון די ערשטע פון דער נייער קוואטאָ. די פרוי האָט זיך שטארק געפרעהט אט וועט זי באלד באגעגנען איהר מאן און דעם פאטער פון איהר קינד.... ענדליך איז די שיף אנגעקומען אין נויארקער האפען א שטונדע צו־פריה, ד"ה, איידער דאס לעצטע יאר פון דער פארפולטע קוואָטאָ איז געענדיגט, האט דאס געזעץ געהייסען אז די פרוי קען מעהר ניט אריין געלאזען ווערען ווייל די קוואטא איז שוין געווען פול. פאלגליך האָט די פרוי מיט איהר קינד נעביך געמוזט צוריק פאהרען פון וואנען זי איז געקומען איבער'ן גרויסען און שטורמדיגען אָקעאַן.

אין פלוג זעהט דאס אויס שטארק לעכערליך, ווען עס וואלט ניט זיין אזוי טרויריג. פארוואס זאלען די בעאמטע פון עליס איילאנד גאר צוריק שיקען א פרוי מיט א קינד וועגען איין שטונדע צייט? פשוט איבערוואַרטען די איינע שטונדע און דאן זי אריינלאזען אין דעם לאנד פון פרייהייט און גלייכהייט! אבער ניין, דאס געזעץ מוז מען אָפּהיטען. דאס געזעץ מוז בלייבען געזעץ. עס איז אזוי געווען פון שנים קדמוניות, זייט די מענשהייט האָט זיך אנגעהויבען, און אזוי איז עס אויך היינט. אז ווען עס האנדעלט זיך וועגען געזעץ איז ניטא קיין רחמנות. יא לאניק צי ניט לאניק, — געזעץ מוז בלייבען געזעץ. "אין רחמים בדין".

דער מוסר השכל דערפון איז, אז "מלכותא דרקיע איז כעין מלכותא דארעא" גאט ב"ה האָט אונז געגעבען געזעצען, די תורה, אויף וועלכער מיר זיינען עובר אויף שריט און טריט, און מיר מיינען אז דער מלאך שפיעלט זיך מיט אונז, בכן, אז מיט א פּאָר דאלער "צדקה" קען מען אלעס פאררירכטען. די פראגע איז אבער, אויב מענשליכע געזעצען מוזען בלייבען געזעצען, וויפיעל מעהר מוז גאט'ס געזעץ בלייבען געזעץ! אויב מ'מוז ליידען פאר'ן איבערטרעטען מענשליכע געזעצע, וויפיעל מעהר מוז מען ליידען ווען מ'איז עובר אויף גאט'ס געזעץ!

ס'איז אבער פאראן א גרויסער חילוק צווישען געזעצען וואס מענשען מאכען און צווישען געזעצען וואס גאט האָט געגעבען. מענשען ווייסען נישט וואס ס'קען געשעהן אין די צוקונפט, גאט ב"ה וויים אבער יא אלעס וואס ס'וועט פּאסירען, און ער האָט גוט געוואוסט אז מענשען זיינען זינדיג און קענען ניט האלטען אלע מצות, דערפאר האט ער אונז געגעבען א מיטעל צו ברענגען א קרבן אויף'ן מזבח, אזוי ווי ס'הייסט "כי הדם הוא בנפּט יכפּר" (ויקרא י"ז) אָט אין דעם זעהען מיר טאקע דיא ליעבע גאטעס, וואס מיר קענען לחלוטין ניט געפינען אין געזעצען פון מענשען.

מיר געפינען אין פּרשת ויקרא מעהרערע מאל אז ווען "ונפש כי תחטא" זאל ער ברענגען א קרבן, פארוואס? ווייל גאט'ס הייליגער כאראקטער קען ניט האָבען געמיינשאפטליכע פארהעלטניסען מיט איינעם וואס קען נישט נאכקומען אלע זיינע געזעצען. דערפאר האָט ער אין זיין גרויסער ליעבע אונז געגעבען דאס קרבן, וועלכעס פעראייניגט צוריק דעם זינדער מיט גאט ב"ה. — טאקע געבראכען דאס געזעץ, און טאקע דאדורך אוועק געפאלען פון דער געזעלשאפט מיט גאט, און טאקע פערדיענט דעם טויט, נור אבער ווייל גאט ליעבט אונז אזוי שטארק, נעמט ער אן דאס קרבן אמשטאט דעם זינדער. פאלגליך איז די תורה א גוטער לעהרער, זי צווינגט דעם מענש צו בעטראכטען זיך אלס אומפעהיג און אומווירדיג עפּעס זיך צו פערדיענען ביי גאט דורך זיין אייגענע מעשים טובים. און ציינט אונז גאט'ס ליעבע אין'ם קרבן כדי מיר זאלען פארהערליכען גאט אליין און ארויף בליקען צו זיין ליעבע און במילא מעהר נישט זיין אזא גרויסער בעל גאוה ...

איי וועט איהר פרעגען, וואו איז יענע ליעבע איצט זייט מיר האָבען מעהר קיין קרבן? איז דער תירוץ, אז גאט האט געצייגט זיין ליעבע דורך ישוע המשיח, וועלכען ער האָט געגעבען צו זיין אונזער קרבן, אזוי ווי ס'איז געשריבען אין הייליגען תנ"ך "וד' הפגיע בו את עון כלנו" (ישעיה נ"ג)

איי וועט איהר ווידער פרעגען, וויאזוי האבען דאס אונזערע חכמים אזוי־וואס פארזעהן און נישט אנגענומען דאס קרבן פון ישוע המשיח.

אום די זאך קלאר צו מאכען מוז מיר צו ערשט געבען די פאלגענדע הקדמה:

די ערשטע דורות האבען געהאט פערלוירען דעם ריכטיגען אידעאל פון גאט מכח דעם קרבן. זיי האבען ניט געזעהן דעם צד פון ליעבע אין גאט נייערט דיא מדה פון שטרענגקייט. די שרעקליכע שטראף וואס גאט האָט ארויף געלעגט פאר ניט האלטען זיין תורה איז, "ארור אשר לא יקום את דברי התורה הזאת לעשות אותם" (דברים כ"ז) דאָס איז דיא גרעסטע שטראף וואס מענשען קענען אימפּאָניערען אויף'ן ערגסטען פארברעכער, צו זיין חלילה פערשאלטען פון גאט. צו זיין אונטער'ן "ארור" צוגלייך מיט'ן נחש וועלכע גאט האט אויך פערשאָלטען מיט דעם ווארט "ארור" איז עפּעס אזא מורא'דיגער אורטייל אז אפילו שוין דער געדאנק דערפון איז גענוג פאר א דענקענדען מענש צו פיהלען א ציטערניש וויא גלייך א ווערגעדיגע האנד וואלט אנגעהאפּט דעם האלז און וואלט געדריקט ביים גארגעל....

די פארצייטיגע תלמידי חכמים האבען גלייך נאך'ן חורבן ביהמ"ק אנגעהויבען משיג צו זיין דעם גרויסען אומגליק וואס האָט זיך אויסגעגאסען אויף'ן אידישען פאָלק. ווייל ווי לאנג דאָס ביהמ"ק איז געשטאנען האָבען אידען געברענגט א קרבן אויף'ן מזבח און האבען דאדורך באקומען כפרת עונות. און דאס גאנצע קהל האָט געהאט סליחת עונות איינמאל אין יאר, אום יו"כ, ווען דער כהן גדול האָט ארויף געלעגט אלע זייערע עבירות אויף'ן קאָפּ פון דעם שעיר לעזאזל. קורץ, אידען האבען געהאט דאס הייליגע מיטעל וואס גאט האט פארגעשריבען אין תורת משה: "כי הדם הוא בנפש יכפּר" (ויקרא י"ז) אבער וואסארא מיטעל האבען אידען דען גאר זייט דאס ביהמ""ק איז חרוב געווארען? וואס איז איצטער צו טהון כדי אבצושאפען דעם ביטערען "ארור" וואס ליגט אויף אונז אזוי שווער צוליעב אונזערע זינד? אָט־אָ־דער מעלאנכאלישער געדאנק האָט אויף געטרייסעלט און אויפגערעגט דיא הערצער פון דיא

Entered as second class matter April 14, 1922 at the Post Office at Brooklyn, N. Y. under the Act of March 3, 1879.